



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3485/2019
20.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4460/18 од 04.07.2019. године, у седници одржаној 20.11.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4460/18 од 04.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4460/18 од 04.07.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1442/17 од 18.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име разлике у висини исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио у периоду од 11.04.2014. године до 31.03.2017. године, исплати новчане износе са затезном каматом, како је изреком наведено. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 153.482,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4460/18 од 04.07.2019. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу

равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду да питање накнаде штете запосленом, у конкретном случају услед незаконитог и неправилног рада органа тужене, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају, утврђивањем чињеница да ли запослени трпи штету која је у узрочно последичној вези са незаконитим и неправилним радом тужене. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда у погледу примене одредбе члана 172. Закона о облигационим односима, која је у конкретном случају примењена. Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 07.04.2017. године тужилац је тражио да се тужена обавезе да му накнади материјалну штету на име разлике између исплаћене посебне пензије и плате коју би тужилац остварио у периоду од 11.04.2014. године до 31.03.2017. године, са законском затезном каматом. Овако постављен тужбени захтев тужилац је у тужби определио у висини од 674.816,84 динара. Поднеском од 17.09.2018. године тужилац је преиначио тужбу и предметну накнаду затражио у укупном износу од 694.141,70 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

Дозвољеност ревизије изјављене против правноснажне пресуде донете после 31.05.2014. године у парницама из радних односа, ван радних спорова о постојању, заснивању и престанку радног односа, цени се применом новелиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, применом чланова 404. став 2. и 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић